

Negentiende zondag door het jaar - C

Wijsh 18, 6-9

Hebr 11, 1.2. 8-19

Lc 12, 32-48

Als goede beheerders van Gods schepping uitzien naar een liefdevolle ontmoeting met Hem

Het is niet zo onbelangrijk te weten wat het einddoel is van ons leven, waarheen wij uiteindelijk op weg zijn. Want het besef van ons einddoel heeft veel invloed op de manier waarop wij nú leven, onderweg daar naartoe. Wie overtuigd is dat alle mensen op de wereld zijn geworpen door een dom noodlot en uiteindelijk in het lege niets zullen verdwijnen, zal nú wel zeer onverschillig, zonder veel energie of hoop door het leven gaan. Wie vreest op het einde te zullen verschijnen voor een strenge Rechter, die elke fout beoordeelt en veroordeelt, zal nú vooral als een angstige mens zijn dagen doormaken.

Bij christenen leeft een ander beeld over wat wij verwachten: geen verdwijnen in het niets, geen verschijnen voor een strenge Rechter; wij geloven en hopen sterk dat ons leven uitmondt in een uiteindelijke hartelijke ontmoeting met de levende, verrezen Heer Jezus, die innig van ons houdt. Die ontmoeting wordt in het evangelie dikwijls uitgedrukt met beelden over "de wederkomst van de Bruidegom" en "het samen aanzitten aan de bruidstafel, waar Hij bedient". De Bruidegom, dat is diegene die het feest van de liefde organiseert. Dat betekent dus dat wij ons leven willen zien als een voorbereiding op een ontmoeting met Heer van de liefde. En dus zullen wij ons leven nu reeds zodanig organiseren dat de liefde er meer en meer centraal staat. Ons voorbereiden om "samen aan te zitten aan de bruidstafel, waar Hij bedient", betekent dat wij nu reeds een gemeenschap willen vormen van genegenheid, zelfgave en dienstbaarheid voor elkaar. Christenen zijn mensen die geloven en hopen dat hun leven uiteindelijk uitloopt op een "liefdevolle" ontmoeting met hun Heer. En dat voelt men nu reeds aan hen, als men hen ontmoet.

En toch kan het besef van het einddoel verflauwen. Reeds in de jonge Kerkgemeenschap ontstond er daarover heel vlug een probleem, want de wederkomst van de Heer bleef toen, en blijft ook nu, steeds langer uit. Het concrete leven en de aardse taken, de noodzakelijke zorg voor de kinderen en de kleinkinderen, voor eten op tafel en een dak boven het hoofd, deden, en doen ook vandaag, die aandacht voor de wederkomst van de Heer, en dus voor het toekomstperspectief, vergeten. Sommige teksten van de schrift willen dat dan ook wat corrigeren en moedigen ons vooral aan te denken aan wat wij nog mogen verwachten. Zij vragen ons "waakzaam te zijn", nog sterker "elk ogenblik paraat te staan" om met de Heer mee te gaan als Hij komt. Voor ons, mensen, die toch als eerste taak hebben ons te engageren in het concrete leven nu, kan deze nadruk op het "uitkijken naar de toekomst" overdreven lijken. Maar het is als een correctie bedoeld. Wij moeten de wereld niet vluchten, zoals sommige strekkingen dat, ook binnen de Kerk, hebben gepropageerd. Wel worden wij, te midden van onze heel reële dagelijkse zorgen en inzet, hier uitgenodigd toch eens na te denken over de kwaliteit van onze ijver, van ons werk en van ons engagement in het perspectief van uiteindelijke liefdevolle ontmoeting met de Heer. Christenen zijn geen mensen die zich volledig terugtrekken uit de wereld, maar wel mensen die, te midden van hun inzet toch steeds kritisch blijven tegenover de wereld, vooral als die zich zou willen opsluiten op zichzelf en gaan leven los van God. Christenen willen zich loyaal engageren in onze maatschappij, als die verbonden is en blijft met haar toekomst, met haar Schepper en Heer van het Leven. Want wij, gelovigen, beschouwen de aarde als de schepping van God, die wij mogen beheren, en waarbij wij de opdracht hebben

gekregen goede beheerders te zijn van Gods eigendom. Zulk een visie beïnvloedt sterk de manier waarop wij ons engageren in onze dagelijkse, concrete taken. Christenen willen niet handelen als hooghartige bezitters, niet als mensen die menen dat heel de wereld van hen is en die voor zichzelf maar mogen pakken wat zij kunnen grijpen. Wij, christenen willen steeds proberen te handelen als dankbare beheerders van een aarde, die van God is, en die meer en meer een goede aarde, schepping, kan worden, zoals Hij die droomt, als wij met Zijn liefde meewerken.

Ook vandaag is het voor gelovigen belangrijk bewust te blijven van het toekomstperspectief, ook in meest opslopende activiteiten van elke dag. Want wie, als een goede beheerder, uiteindelijk een liefdegemeenschap verwacht, zal bij alles wat hij onderneemt of beheert toch vooral proberen nu reeds liefdegemeenschap op te bouwen. Wie uiteindelijk naar een tafelgemeenschap uitziert, zal nu reeds zijn tafel delen met anderen. Van ons uiteindelijk doel krijgen wij reeds een voorsmaak elke keer hier in de Eucharistie, waar de Heer rondgaat om ons te bedienen en ons uitnodigt een liefdegemeenschap op te bouwen door onszelf voor anderen te breken en te delen, zoals Hij hier voor ons doet.

Pater Frans s.j.